

23. neděle v mezidobí

7. září 2014

číslo 36.

ročník IX.

ANGELUS

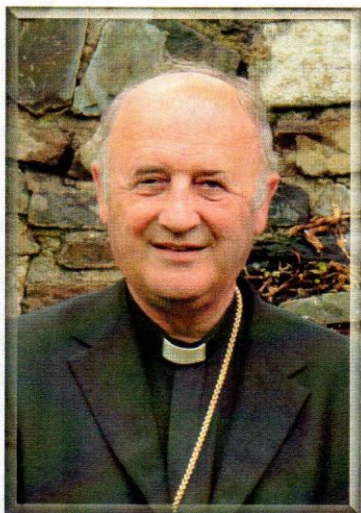
Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

Jsi spravedlivý, Hospodine, a správné je tvé rozhodnutí; jednej se svým služebníkem podle svého milosrdenství. (Žl 119,137.124)

1. čtení: Ez 33,7-9 2. čtení: Řím 13,8-10 Ev.: Mt 18,15-20

**Žalm 95 Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu!
Nezatvrzujte svá srdce!**

Pastýřský list

Drazí manželé,

dnes, na začátku školního roku v Roce rodiny, bych se rád obrátil především na ty z Vás, kteří vychováváte děti. V tyto dny mimořádně poutají Vaši pozornost především děti, které jdou poprvé do školy, nebo začínají na nových školách. Školy jsou Vašimi velkými pomocníky při přípravě Vašich dětí do života. Počítejte s tím, že k úspěšnému vzdělávání Vašich dětí je potřebná souhra rodičů a učitelů. Pokud nějaké nedorozumění vyústí v boj mezi rodiči a učiteli prostřednictvím dětí, vždy to ublíží především dětem. Proto je dobré být v častém kontaktu s učiteli a zároveň se zapojit do školských rad, které mohou mít vliv na tvorbu školských programů i v oblasti mravní výchovy. Zajímejte se o to, co se děti učí v tak zvané výchově ke zdravému životnímu stylu či v sexuální nebo rodinné výchově, a nedovolte, aby někdo zaštitěný autoritou školy Vaším dětem bral zdravé křesťanské zásady mravního života.

K povinností rodičů patří křesťanská výchova dětí. Jejím cílem jsou děti vychované v samostatné a odpovědné lidi, dobří křesťané. Není to úkol lehký, ale když se podaří, je to nejlepší vysvědčení rodičů. Nikdo nedá, co sám nemá, říká stará moudrost. Nejvíce to asi platí o učitelích a vychovatelích. Jiní říkají: To, co jsi, křičí tak hlasitě, že neslyším to, co říkáš. I rodiče vychovávají především tím, co jsou, co mají v sobě, co vyzařují, jaké prostředí vytvářejí. Malé dítě mnohemu nerozumí, ale vnímá a pamatuje si. Přebírá vzorce jednání. Největší díl výchovy se zvládá v předškolním věku, včetně výchovně významné doby ještě před narozením. Harmonie manželů, pokoj a radost, ale i kázeň a řád, stejně jako důvěrný život s Bohem v době, kdy se čeká narození dítěte, jsou nezaplatitelnou investicí do budoucnosti dítěte. Myslíme-li na dědičnost, musíme připomenout, že výchova už od útlého dětství a pak práce na sobě se vyplatí v dalších generacích.

Při výchově dětí nejde o to, abychom z nich vychovali naše kopie či bezchybné stroje, ale abychom jim vstúpili smysl pro odpovědnost, řád a spravedlnost, sociální návyky, ohled na druhé, schopnost se rozdělit a nesobecky pomáhat (to se daří nejlépe v početnější rodině), ochotu pracovat na sobě, umět přijmout prohru a s vytrvalostí a trpělivostí znovu začínat. Jestli se v náboženské oblasti podaří vybudovat upřímné přátelství dětí s Bohem a vzbudit v nich touhu líbit se mu, podařilo se nám to nejdůležitější.

Křesťanští rodiče nechají své děti pokřtít co nejdříve. Ke křtu vyberou kmotry, kteří jim pak budou pomáhat s náboženskou výchovou dětí. Proto to mají být katolíci, kteří jsou nejen pokřtěni a biřmováni (teprve biřmováním se získává právo na kmotrovství), ale také podle víry žijící, aby mohli být dobrým příkladem. Dobří kmotři cítí za kmotřence odpovědnost, a kdyby se s rodiči něco stalo, jsou ochotni se o děti postarat.

Rodiče zajistí náboženskou výuku svých dětí, která se nabízí na farách nebo ve školách. Jeden či dva roky náboženství dětem ovšem naprosto nestačí. Náboženství je důležité ve všech ročních základní i střední školy. K formaci patří i zapojení do církevního společenství. Rodiče zodpovídají za přípravu ke svátosti smíření (zpovědi), eucharistie (svatého přijímání) a biřmování, i když to je už svátost křesťanské dospělosti a mladí by se pro ni měli rozhodnout svobodně. Kněz či katecheta připravující a učící děti nemůže svůj úkol zvládnout dostatečně, pokud s ním nespolutracují rodiče svěřenců. Zanedbání náboženské formace dětí je nejen proviněním proti slibu rodičů při křtu dětí, ale především je to provinění proti dětem. Tak se proviňují i rodiče, kteří po prvním svatém přijímání přestanou děti posílat do náboženství.

Tam, kde je dostupná církevní škola, by měli rodiče upřednostnit posílání dětí do tohoto prostředí, které nejen vzdělává, ale také pomáhá křesťanský vychovávat.

Poslechněte si, co mi píše o své víře mladí biřmovanci: Žiju v rodině, kde jsou všichni věřící, a tak se mi dostávalo neustálého přílivu víry. Když jsem byla malá, seděla se mnou u postele každý večer maminka a učila mě různé modlitby. Každou neděli jsme chodili společně do kostela a já si uvědomila, že nejde o povinnost, ale o radost být s Bohem. Jiný píše: V dětství se mi líbily především dětské mše a roráty, dnes mě oslovuje především adorace Nejsvětější svátosti. Jiný vzpomíná na babičku, která byla pro celou rodinu něco jako vzor křesťanství. Důležitou zkušenost má jiný mladík: Rodiče mě nikdy nenutili modlit se a chodit do kostela, spíš se mě snažili navést na správnou cestu, abych to chtěl sám. Za ty, kterým pomohlo ministrování či zpěv ve schůle, uveďme aspoň jednu: Když jsem začala chodit do schůle, najednou jsem se do kostela těšila. Teď, když jedu ze školy domů autobusem, vystupuji o zastávku dřív a zastavuji se na chvíli v kostele, abych poděkovala za celý den. A za studenty církevních škol: Musím se přiznat, že na církevní školu se mně moc nechtělo, zvláště když budu ještě i na církevním internátu. Bála jsem se, že si na to nezvyknu. Ale je to jinak. Jenom díky tomu jsem se přiblížila o kousek k Bohu.

Náboženský vztah dětí se nejlépe vytváří příkladem rodičů. Zkušenost dobrého, spravedlivého a milujícího otce je potřebným základem pro správnou představu dítěte o Bohu Otci. Dítětem obdivovaný otec, který při modlitbě pokorně klečí před Bohem, nejlépe učí o velikosti Boha. Mateřská láska a péče odhaluje Boží lásku a pomáhá objevit Matku Boží, Pannu Marii. Rodiče, kteří už nikdy nepřipomínají, co jednou odpustili, připraví děti k pochopení a přijetí osvobozujícího odpuštění hříchů od Boha. Výchova k vděčnosti za odpuštění zavazující k upřímné snaze nevracet se ke starým chybám, nejlépe vede ke správné zpovědní praxi. Takto vedené dítě si neutvoří představu, že se stačí vyzpovídat a může se hřešit dál. Snaha rodičů poslouchat Boha ukazuje dětem, že poslušnost není jen pro malé děti. Když děti vidí, že se rodiče chtějí líbit Bohu, který jim vidí do srdce, nenaučí se poslouchat jen naoko, nebo jen tak, aby nebyly přistiženy. Když děti vidí rodiče u zpovědi, pochopí, že i autorita je chybná, ale stále usiluje o nápravu.

Výchova dětí je věcí obou rodičů, proto se považuje za samozřejmé, že do manželství vstupují dva věřící stejné víry. Jako výjimku, kterou může udělit biskup, církev připouští sňatek s nekatolíkem, pokud jsou dostatečné záruky pro katolickou výchovu dětí, ale upozorňuje na náročnost takového úkolu.

Stabilní rodina může mít oporu v širším příbuzenstvu a kruhu přátel. Významný je i mezigenerační vztah rodičů a prarodičů. Podle toho, jak se chovají rodiče ke svým rodičům, si děti dělají představu o svém budoucím vztahu k rodičům v dospělosti.

Drazí rodiče, Vaše úkoly nejsou snadné, ale jsou krásné. Modlím se za Vás a stejně tak prosím o modlitbu za Vás všechny, kteří nevychovávali své vlastní děti. Z Vaší dobré výchovy dětí bude mít užitek celá společnost, i my. Proto Vás rádi podpoříme. K tomu Vám a celým rodinám ze srdce žehná

Jan Grahner

KOUTEK PRO DĚTI

1. Izraelité v zaslíbené zemi

Izraelité se v zaslíbené zemi Kanaán začali přidávat k pohanům, kteří věřili vymyšleným bůžkům. Neprosili Hospodina o ochranu, a proto do jejich země vtrhli nepřátelští Midjánci.

V minulém školním roce jsme si pověděli, jak Izraelité s Hospodinovou pomocí přišli do zaslíbené země Kanaán. Díky Jozuovi tuto zemi postupně ovládli. Stavěli si vesnice a pracovali na polích podobně jako původní obyvatelé. Ti se jmenovali Kananejci a byli pohané. Když se řeklo, že je někdo pohan, znamenalo to, že věří v jiné bohy než v jednoho Boha Hospodina. Izraelité uznávali pouze jediného Boha, a to Hospodina, o kterém věděli, že je všemohoucí. Měli tuto zkušenost od Mojžíše, jak je jejich Bůh doprovázel z Egypta do zaslíbené země Kanaán. Od Mojžíše se také dozvěděli o Hospodinově příkazu, aby se klaněli pouze jemu: „Jen Hospodinu se budeš klanět.“ Dodržovat to však bylo těžké. Pomalu se přidávali na stranu pohanů, kteří se modlili k vymyšleným bůžkům a stavěli pro ně oltáře. Někteří Izraelité si dokonce za ženy brali pohanky, i když to bylo zakázané. Také se rádi účastnili pohanských slavností pořádaných především pro bůžka, kterému říkali Baal, ten patřil k nejoblíbenějším. Při těchto slavnostech se pilo víno. Lidé v opilosti výskali, tančili a pak prováděli všelijaké špatnosti. Izraelité, kteří si takto užívali života, si mysleli, že jsou šťastní, když si mohou dělat, co se jim zachce. A tak pomalu, ale jistě opouštěli Hospodina a jeho rady. Na první pohled byly tyto slavnosti daleko příjemnější než to, co svému lidu doporučoval Mojžíš.

Stalo se však, že do země, kde žili Izraelité, vtrhli Midjánci. Midjánci byli lidé, kteří neměli svou zemi, v níž by měli pole s obilím a postavené domy. Putovali na velbloudech z místa na místo. Rádi okrádali druhé národy. Všude, kam vkročili, po nich zůstala spoušť a nepořádek. Když vpadli k Izraelitům, všechno jim rozbili. Pošlapali pole i vinice, kde se pěstovaly hrozny. Tak tam řádili. Izraelité neměli odvahu se proti nim postavit. Utíkali a ukrývali se před nimi v horách do jeskyní.

Izraelité přišli na to, že před Midjánci se sami nezachrání, natož aby jim pomohli pohanskí bůžci, kteří byli jen vymyšlení. Izraelité se proto opět obrátili v modlitbě k Hospodinu. Prosili jej o odpuštění a pomoc. Uvědomovali si, že jim nezáleželo na Hospodinu, na tom, aby ho poslouchali a dělali mu svým životem radost. Mysleli si, že Hospodina nepotřebují a že si ve všem vystačí sami. Ale mýlili se.

Izraelité věděli, že mají dodržovat Hospodinův příkaz: „Jen Hospodinu se budeš klanět.“ Ale i když to věděli, nechali se zlákat svůdnějšími nabídkami. Stejně jako Izraelité se i my někdy obracíme zády k Pánu Bohu, který nás má rád. Nechce se nám do kostela, zapomeneme se pomodlit, neposloucháme rodiče... Musíme se proto naučit každý večer v modlitbě říci: „Pane, prosím, odpusť mi a pomoz mi, abych byl další den o něco lepší. Děkuji ti. Amen.“

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 7. 9. do 14. 9. 2014

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
23. neděle v mezidobí 7. 9. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za Marii Pavlicovou, Žofii a Josefa Žemlovy, živé i † z obou rodin a poděkování za dar zdraví k životnímu jubileu 85 roků
	Černotín	9:30	Za † Františka Segara, živ. a † rod.
	Bělotín	11:00	Za † rodiče a sourozence a dvo
	Dub	15:00	Za živé a † farníky a občany Dubu
Pondělí 8. 9. <i>Narození Panny Marie, svátek</i>	Špičky	17:30	Za † Josefa Sůkala, rodiče z obou stran a živou rodinu
Středa 10. 9. <i>bl. Karel Spinola</i>	Černotín	17:30	Za † Karla Jambora k nedožitým 70 narozeninám
Ctvrtek 11. 9. <i>sv. Emil</i>	Bělotín	17:30	Za † Ferdinanda Jambora, manželku a jejich rodiče a sourozence
Pátek 12. 9. <i>Jména Panny Marie</i>	Hustopeče	18:00	Za † Františka Hajdu, dvoje rodiče a živ. rod. Za živou a † rodinu Hubovu a Hrabínovu, za dědáčky z obou stran a dvo
Sobota 13. 9. <i>sv. Jan Zlatoústý, památka</i>	Dub	13:30	Za živé a † hasiče
	Černotín	18:00	Za † Marii Stehlíkovou, manžela, rodiče, živ. a † rod. a dvo
24. neděle v mezidobí 14. 9.	Patrocinium Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky a občany Hustopeč
	Špičky	9:30	Za † Anežku Valentovou, manžela, dceru a živ. rod
	Bělotín	11:00	Za † rodiče Kociánovy, živou a † rod. a dvo
	Hustopeče	15:00	<i>Svátostné požehnání</i>

Ohlášky:

- ✿ Biřmovanci se sejdou v pátek 12. IX. v 19 hod. na faře v Hustopečích.

Sbírky:	Hustopeče	Špičky	Černotín	Bělotín
20. neděle v mezidobí	Kč 3.909,-	Kč 3.695,-	Kč 897,-	Kč 1.727,-
21. neděle v mezidobí	Kč 4.092,-	Kč 1.734,-	Kč 1.471,-	Kč 1.215,-
22. neděle v mezidobí	Kč 8.205,-	Kč 1.701,-	Kč 1.063,-	Kč 1.271,-

Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať.

Tel. na faru: ☎ mobil: 733 741 614 a ☎ stabil: 581 626 040

🌐 Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.